

„Ano, ano,“ raději odkývat a nerozporovat, i když si myslím svoje.

Matka ihned využije situace: „Vzpomínáš, jak jsem ti nabízela, že ti domluví rande s Toníčkem ode mě z práce? Je to moc milý a hodný kluk, jenže má děsnou smůlu na ženský, vždy ho akorát využijí...“

„Nepotřebuji Toníčka a ani Lukáška. To, že ti přijdou jako skvělá partie, nic neznamená. Navíc, tak mě napadá... četla jsi o Lucii Bílé? Taky si našla nějakého zajíčka. Inspiruj se!“

Máma ublíženě: „Myslím to s tebou dobře, chci ti pomoci. Vidím, jak se plácáš ve svém životě a...“

Skočím jí do řeči, utnout to radši hned v zárodku: „Ano, mami. Musím už končit, jo? Pa.“ Nedám jí šanci a ukončím telefonát. O plácání se v životě něco vím, nemusím to poslouchat ještě z úst vlastní matky, která tomu dává náležitě dramatický tón. Ten tón, jenž mě obviňuje a zní mým uším jako: „Tak holčičko, ty sis svůj život pěkně zavařila, z toho se už jen tak nevyhrabeš.“

Fanoušek číslo jedna

Kdo si také přečetl všechny mé články, byl Robin. Robin, který mi poslal e-mail, že podobnou ženu s tak svérázným humorem ještě nepotkal. Ano! Ano! Můj talent byl konečně doceněn. V závěru e-mailu dodal „ať hlavně nepřestávám psát“. Dojalo mě to, rozsekalo, že někdo tak moc věří v sílu mého blogování. Okamžitě jsem souhlasila se schůzkou s mým prvním a jediným upřímným obdivovatelem. Je totiž docela smutným faktem, že za celou mou blogovací dvouletou éru jsem žádný obdobný e-mail nedostala.

Naše první schůzka

Naše první schůzka se nesla v duchu šílená a šílenější. Ověřoval si, zda jsou všechny mé zážitky z blogu pravdivé.

„Neříkej, že vás skutečně honil nahatý zdrogovaný týpek? Anebo že jsi jela za skoro cizím chlapem do Amsterdamu a tam s ním žila dva měsíce? A co ten voyeur soused od tvé mamky? To sis taky vymyslela? Se rtěnkou obtisklou na zadku jsi nechodila dva dny do práce, že ne?“

Když se ujistí, že všechny mé trapasy a úlety jsou doopravdy reálné, tak se trochu rozpovídá o svých zážitcích. Převládají storky o cestování. Následně se rozhovoří i o svých kamarádkách s výhodami, neboť posledních pět let zásadně nerandí. „Zásadně“ pronese tak striktně, že nemám odvahu se vyptávat, co se stalo před pěti lety. Ale mé já, které má smysl pro romantické dramatično, tam vidí těžce zhrzeného Robina, kterému utekla snoubenka s jeho nejlepším kamarádem.

„Přestal jsem cestovat tohle léto. V Africe na mě vytáhli kudlu kvůli mému obstarožnímu foťáku a něco ve mně se zlomilo, takže teď je mé největší dobrodružství návštěva kavárny s ujetou blogerkou.“

Ohradím se: „Jak s ujetou blogerkou? To nemluvíš doufám o mně?“

Opraví se: „Tedy s excentrickou blogerkou?“

„Jo, excentrická zní mnohem lépe!“

„Nešla bys se mnou ještě domů na víno? Poslední africké víno z cest!“